

Benke László

Búzavirág

Búzamező, búzavirág,
hová lett aranytrombitád?

Kék mosolyod, az a gyöngye
sírdogál kérébe kötve.

Anyám és apám fényképe alá

Önérzet, szellem, tisztaság,
szépség sugárzó diadala,
mértéke a becsület maga.
Sehol sincs őhöz zá fogható.
Ő a világon a legdrágább anya.

Felette emberarcú apám.
„Hetvenhét évig szerettelek.
De jó, hogy megjöttél, mama!”
„Örök szerelmem, papa!
De jó, hogy megtalálalak itt!”

El-elzsibbad szívemben a vágy,
hogy már ővelük legyek.
És eltűnik arcomról a sár,
ha ők megérintenek.

Sempre libera

Tanúul hívom ma ellenetek
az eget és a földet,
mert elétek adtam az életet és a halált,
az áldást és az átkot.
Válaszd hát az életet,
hogyan élhess te és utódaid is!

(Mózes 5. könyve, 30. fejezet, 19. vers)

Fekszem a kertben, csillagos ég alatt,
azon a helyen, hol tegnap éjjel
te feküdtél a csillagfényben hanyatt
s én a testedbe-lelkedbe merülve
hosszú és mélyen izzó szenvedélyben
annyira még sohasem szerettelek
a hűség fényes ködében, szabadon,

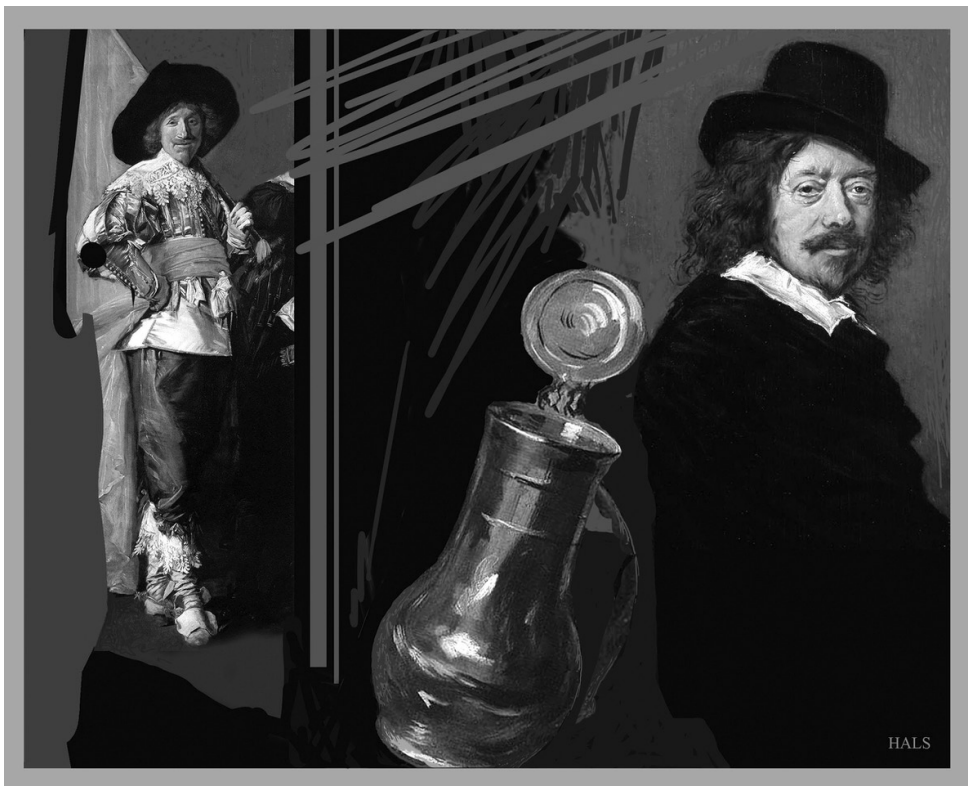
és soha nem voltam még ennyire
a megcsalt Istennel magamra hagyva.
Már hiába beszélünk egymásnak;
letértünk az útról. A gyümölcsöt
megettük, szabad akaratunkból.
Megkeseredtünk tőle. Tudásunktól
olyan úzottek lettünk, mint az állatok.

Isten kertjéből kiűzöttek
a végleges pusztulás előtt
hányszor kell még meghalni?
Kereshetjük a boldogságot,
de már nem találjuk sehol,
mert letértünk az útról.

A boldog magány

Ülök a parton egyedül,
mögöttem az Isten hegedül.
Fúj a szél. Valami boldog
dallam sodródik a vízen,
Isten meg csak bólogat
rá, hogy igen, igen, igen.

S mert jó jót mondani jóra,
hajlik a fény is, hajlik a nád is,
hajlok hát én is a szóra
bólogatásig, hiszen az Isten
a parton egyedül
nekem a boldog magányról hegedül.

Árkossy István: Frans Hals (Mozgóképek-sorozat, 2020)